

Я летів красивим чортом
На коні, як ворон, чорнім —
Біла піна падала, мов сніг, —
Ех,
до тієї Чураївни,
Що клялась від третіх півнів
Рушники послать мені до ніг,
Та
до тієї... до такої,
Що як поведе рукою —
Солов'ї вмирають навесні!

Я летів...
А на Купала
Дві зорі підбито впали,
Заридав у глухомані сич...
Гей, скоріше, коню-друже,
Щось мені на серці тужно,
Щось не договорює ця ніч.
Та
ще ж, як на чиюсь намову,
Загубилася підкова...
Щось недобре затаїла ніч.

Я влетів з розгону в ранок
Під високий білий ґанок,
Де колись уста її пізнав...
Тільки ж чом це так вогнисто
Сіють музику троїсти?
Чуєш, коню, що б воно за знак?

Розчахнулись нагло двері —
Став біліший від паперу:
Вийшла Чураївна... у фаті.

Тонко скрикнула, мов чайка.
Випала у свахи чарка.
Три музики зблідли, як святі.

Вмерзнув повід у долоню.
Так оце виходить, коню.
Ми з тобою гнали крізь віки,
Щоб Зеленої неділі
Встигнуть... на чуже весілля?
Де ж твої, Марусю, рушники?!

Щось лепече про розлуку,
Простягає білу руку, —
Повертаймо, коню... в три хрести!
Та
скоріш від цього саду,
Де зустрів я ніжну зраду.
Та не слухай тоскного: "Прости!"

Люто вилетів на греблю,
Вдарив тугою об землю —
Обірвались струни у музик.
Закричали треті півні,
Впала з горя Чураївна
Головою в проданий рушник.

Ще не раз ти, Чураївно,
Скрикнеш чайкою осінньо,
Коли я попід твоїм вікном
На коні, як ворон, чорнім
Пролечу красивим чортом,
Хрещений весільним рушником.

Ех,
до тієї... до такої,
Що як поведе рукою —
Скрипка заголосить під смичком
Та
до тієї, до другої,
До тії... та не такої.

Під чиїм же, коню, ми вікном?!